

Arrest

nr. 165 870 van 14 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 11 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster vroeg op 4 januari 2005 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 16 februari 2005 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekster een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 26 augustus 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 3 mei 2005 werden verzoeksters zonen, S. J. en S. Jo. geboren te Lier.

Op 23 december 2008 diende de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 18 mei 2009 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna "de gemachtigde" genoemd) de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 ontvankelijk werd verklaard.

Op 4 februari 2011 deelde de federale politie mee dat het paspoort dat door de verzoekster werd neergelegd niet in overeenstemming is met de officiële documentatie. Hierop werd de beslissing van 18 mei 2009 ingetrokken.

Op 14 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 onontvankelijk werd verklaard. Op 20 mei 2011 werd aan de verzoekster en haar minderjarige kinderen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Deze beslissingen werden echter op 30 juni 2011 ingetrokken. Het beroep dat de verzoekster tegen de beslissing van 14 april 2011 alsook tegen het op 20 mei 2011 betekende bevel had ingediend, werd bij 's Raads arrest nr. X van 25 augustus 2011 verworpen gezien het beroep zonder voorwerp was geworden.

Op 1 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekster diende ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Nadat het vernietigingsarrest nr. X van 18 oktober 2011 door de Raad van State werd verbroken bij arrest nr. X van 21 november 2012, verwierp de Raad het beroep bij arrest nr. X van 25 juni 2013.

Op 29 juli 2014 diende de verzoekster, mede in naam van haar twee minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 september 2014 besliste de gemachtigde dat deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. De gemachtigde besliste op diezelfde datum tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissingen indiende werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 14 april 2016.

Op 12 januari 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2015 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 7 juli 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte (+ vertaling), kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel één geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RW nr. X van 19.05.08).

Betrokkene voegt ten bewijze van haar identiteit haar non-certificate of marriage en haar attestation of nationality toe. Deze documenten kunnen niet aanzien worden als door onze dienst aanvaarde identiteitsdocumenten daar deze documenten geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaken. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Wat betreft het toegevoegde Nigeriaanse paspoort (met nummer A3724235A) op naam van S(...) C(...) ("05.06.1986 te Bénin) (geldig 26.10.2006 - 25.10.2011), uit het verslag dd. 02.06.2015 van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat dit document vervalst werd:

"Controle op basis van de ontvangen kopij heeft uitgewezen dat de codes voor de geboortedatum en uiterste geldigheidsdatum onjuist zijn. Deze vaststelling bewijst dat een verandering van deze gegevens op de ID bladzijde werden doorgevoerd. Het paspoort werd bijgevolg vervalst "

Bovenstaande opmerking maakt dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document.

De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RW nr. X nr. 10.12.2007). Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden, de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld."

Op 11 juni 2015 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die onder de vorm van een bijlage 13 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 7 juli 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [...]

+ minderjarige kinderen:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.09.2014, haar betekend op 15.10.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het grondgebied.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier van de onderhavige zaak bevindt zich deels in het rechtsplegingsdossier van de zaak nr. 162.821.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder aangaande de tweede bestreden beslissing de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verzoekende partij toont niet aan dat zij over het vereiste belang beschikt, in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Verzoekende partij toont niet aan over het vereiste belang te beschikken, in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen niet mag worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. X). In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Zodoende dient de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad merkt op dat de verweerder in de nota met opmerkingen ook zelf erkent dat de gemachtigde op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven indien dit bevel een schending van hogere rechtsnormen zou impliceren. Daarnaast zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Bovendien heeft de verzoekster er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval echter wel rekening gehouden moeten worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Zodoende dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, niet zonder meer kan worden aangenomen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De exceptie van de verwerende partij wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht *“zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster zich daarnaast tevens beroept op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekster citeert de eerste bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er geenszins twijfel kan bestaan mbt de identiteit en nationaliteit van verzoekster.

DVZ faalt er echter in het dossier van verzoekster grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken.

Verwerende partij weigert andermaal pertinent het dossier van verzoekster ten gronde te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Artikel 9bis§2 bepaalt het volgende:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

Verzoekster is van mening dat zij volledig voldoet aan bovenstaande voorwaarden.

Zij legde immers verschillende documenten voor, uitgereikt door verschillende officiële instanties.

Deze stukken:

- 1° bevatten de volledige naam, geboorteplaats en -datum en nationaliteit van verzoekster*
- 2° zijn uitgereikt door de het Ministerie van Binnenlandse zaken, een bevoegde instantie*
- 3° bevat een foto, zodat de fysieke band vastgesteld kan worden*
- 4° werd opgesteld door een officiële instantie*

Bovendien heeft zij een nieuw paspoort neergelegd dat dateert van 24.07.2014

Dit bevindt zich in het dossier. Het is onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met de ALLE stukken die zich in het administratief dossier van verzoekster bevinden.

Dat de bijgevoegde documenten wel degelijk haar nationaliteit en identiteit aantonen, en voldoet aan het vernoemde wetsartikel en dat het onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden en het feit dat er in een andere procedure een nieuw paspoort is neergelegd dat niet als vals is bestempeld en dat net dezelfde gegevens bevat.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoekster!

Dat alle gevoegde documenten in zijn geheel dienen onderzocht en behandeld te worden.

Indien verwerende partij van mening is dat de verschillende stukken op zich niet volstaan om de identiteit en nationaliteit van verzoekster te bewijzen, dienen zij op zijn minst alle stukken in zijn geheel te onderzoeken!

De afzonderlijke stukken bewijzen immers, in zijn geheel, de identiteit en nationaliteit van verzoekster.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. X van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Zij begrijpt niet waarom DVZ haar aanvraag onontvankelijk verklaart! DVZ vermeldt in haar beslissing dat verzoekster haar nationaliteit en identiteit dient te staven.

Dat verwerende partij nooit aan de nationaliteit of identiteit van verzoekster getwijfeld heeft en het administratief dossier van verzoekster verschillende identiteitsdocumenten bevat.

Haar identiteit en nationaliteit zijn nooit onzeker geweest!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoekster niet grondig en in zijn volledigheid te onderzoeken!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt door de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te beschouwen op basis van een identiteitsstuk dat in eerdere aanvragen wel aanvaard werd en nu, op basis van informatie die reeds beschikbaar was, te weigeren.

Bovendien werd in de andere aanvragen een paspoort voorgelegd dat volledig conform is met het eerste paspoort en waar geen enkele vervalsing is in opgemerkt.

Dat verzoekster niet op de hoogte is van een eventuele vervalsing!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Bovendien wenst verzoekster op te merken dat het paspoort dat zij voegde geenszins een vervalsing uitmaakt!

Dat het voor haar bovendien niet duidelijk is hoe verwerende partij tot deze conclusie komt.

Men verwijst naar een verslag van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden dd. 02.06.2015.

Dit verslag is echter niet beschikbaar voor verzoekster of haar raadsman. Dat zij hier niet op kan repliceren hetgeen een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Dat dit stuk bovendien niet ter kennis werd gebracht aan verzoekster en zij nooit de mogelijkheid heeft gehad om hierop te repliceren.

Verzoekster wenst bovendien te benadrukken dat het toepassen van het "fraus omnia corrumpit"-beginsel een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Dit paspoort werd immers eveneens gevoegd tijdens haar vorige procedures en nooit in twijfel getrokken door verwerende partij.

Verwerende partij schendt dan ook flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door in de ene procedure het gevoegde identiteitsstuk wel te voegen en het in de andere procedure te weren.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het is onbegrijpelijk dat DVZ de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart ondanks de gevoegde identiteitsstukken en alhoewel deze volledig aan de voorwaarden voldoen!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom wordt het gevoegde paspoort in de ene aanvraag wel aanvaard en in de andere niet?! Temeer daar er geen nieuwe of andere gegevens gekend zijn.

Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit en de nationaliteit van verzoekster!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster te onderzoeken!

Bovendien gaat verzoekster geenszins akkoord met de bestreden beslissing. Deze stelt immers dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard werd omdat er geen paspoort, reistitel of nationale identiteitskaart werd neergelegd.

Bezwaarlijk kan men dit een afdoende motivering noemen!

DVZ dient haar beslissing afdoende te motiveren! Dit werd reeds bevestigd door uw Raad in het arrest nr: X van 29.10.2008:

“Dans de telles circonstances, compte tenu de la ratio le gis de l'article 9 bis, rappelée supra, selon laquelle une demande serait déclarée irrecevable « si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour servent à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité », le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait se borner à rejeter le document produit par la requérante au seul motif qu'il ne démontrait pas l'impossibilité de se procurer une carte nationale d'identité, mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identité de l'intéressée demeurait incertaine ou imprécise malgré la production dudit document, en sorte que sa demande devait être déclarée irrecevable.

Il en résulte que la partie défenderesse a insuffisamment motivé sa décision et n'a dès lors pas satisfait à son obligation de motivation.

Le moyen ainsi pris est fondé et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. »

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft.

Indien verwerende partij van mening is dat de identiteit en nationaliteit van verzoekster onduidelijk zou zijn, dienen zij dit uitgebreid te motiveren.

Verwerende partij faalt erin dit afdoende te doen.

Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende:

“Volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk, document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld

De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Uit het administratief dossier van verzoekster, blijken haar identiteitsgegevens en haar nationaliteit. Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoekster niet grondig te onderzoeken! Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:

“vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Dat het in casu wel degelijk mogelijk is om de identiteit en de nationaliteit van verzoekster vast te stellen zonder andere documenten te voegen.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster, ten onrechte onontvankelijk verklaarde!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekster conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het dossier van verzoekster in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom het langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Men mag verwachten dat men na een dergelijk langdurig verblijf, haar blijf van integratie, de ernstige medische aandoeningen van haar kinderen en de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, men op zijn minst rekening houdt met het feit dat een aanvraag op basis van artikel 9 bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen.

Verzoekster is al geruime tijd niet meer in haar land van herkomst geweest, haar kinderen zijn in België geboren en hebben België nog nooit verlaten. Dat standvastigheid van absoluut levensbelang is voor hun gezondheid! Een eventuele terugkeer zou hen dan ook in een mensonterende en levensbedreigende situatie doen terechtkomen.

Zij zouden niet kunnen overleven, hun specifieke problemen zouden in Nigeria nooit op een degelijke wijze kunnen behandeld worden, zij zouden op straat terechtkomen en door de plaatselijke bevolking uitgestoten worden en mishandeld.

Verzoekster heeft bovendien schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Wat zou er bovendien gebeuren met haar kinderen?! Zij hebben geen toegang tot levensnoodzakelijke behandeling en therapie in Nigeria en zullen verkommeren!

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat men de aanvraag van verzoekster nooit ten gronde behandeld heeft, maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert.

Het laatste onderzoek dateert reeds van 10 jaar geleden!

Dit is onaanvaardbaar!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...).*

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al meer dan 10 jaar in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd, samen met haar kinderen!

Bovendien hebben haar kinderen nood aan intensieve medische begeleiding! Indien zij dient terug te keren, zullen zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat verzoekster helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift en waaruit de preciaire toestand duidelijk blijkt.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

4.1.1. De bepalingen van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze formele motiveringsverplichting heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Er wordt onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgesteld dat de verzoeksters aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde licht tevens concreet toe waarom de door de verzoekster voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De geboden motieven zijn afdoende en uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van de verzoekster, die in wezen voorhoudt dat haar aanvraag niet op goede gronden onontvankelijk werd verklaard, dient het middel te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

4.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in

artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter (...)"

Het blijkt dan ook dat de verzoekster dwaalt waar zij stelt "Artikel 9bis§2 bepaalt het volgende:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3°het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4°het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene."

De verzoekster citeert hier niet het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar het artikel 9ter, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Ook het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof waaruit de verzoekster citeert, handelt over de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen dus geen uitstaans heeft met de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De loutere bewering van de verzoekster dat zij documenten heeft voorgelegd die voldoen aan de voorwaarden 1° tot en met 4° van – zo wordt door de Raad vastgesteld - artikel 9ter, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet – maar door de verzoekster verkeerdelijk voorgewend als behorende tot de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – is dan ook niet ter zake dienend. Evenmin kan in het onderhavige geval dienstig worden verwezen naar het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof. De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. X van 17 maart 2014 is evenmin relevant, dit arrest werd immers gewezen ten aanzien van een beslissing waarbij het verblijfsrecht (hetgeen een recht en geen gunstmaatregel zoals artikel 9bis van de vreemdelingenwet behelst) aan een familielid van een Belg wordt geweigerd met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat de Raad op dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een afzonderlijke procedure betreft die bepaalt onder welke voorwaarden en modaliteiten een verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden aangevraagd. Hierbij gelden verschillende voorwaarden wat het aantonen van de identiteit betreft.

Zo stelt artikel 9bis dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument en verduidelijkt de omzendbrief van 21 juni 2006 dat enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt daarentegen:

"Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Aldus gelden niet dezelfde regels wanneer de identiteit moet vastgesteld worden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer tot doel heeft de beschikbaarheid en toegankelijkheid

aan de benodigde medische behandeling te bepalen in het licht van de situatie in het land van herkomst, hetgeen niet het geval is bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat in het verleden een aanvraag op grond van artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard, stelt de verzoekster niet vrij van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde bij de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het nieuwe paspoort dat werd afgeleverd op 24 juli 2014 en dat zij blijkens de stukken van het administratief dossier enkel heeft voorgelegd ter ondersteuning van de op 29 juli 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doch dat zij niet heeft voorgelegd bij de thans van belang zijnde aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het weze ook benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk bij de aanvrager zelf ligt. Het is aan de aanvrager om zijn identiteit aan te tonen en om het bestuur in kennis te stellen van alle elementen die hij nuttig acht ter beoordeling van zijn aanvraag en het is niet aan het bestuur om op eigen initiatief en voor de aanvrager de nodige identiteitsdocumenten of bewijselementen te gaan vergaren. In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of deze aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Aan de gemachtigde kan dan ook geenszins enig onzorgvuldig handelen worden verweten waar hij geen rekening houdt met stukken die de verzoekster zelf niet heeft voorgelegd bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is *in casu* des te meer het geval nu de voorwaarde van het identiteitsdocument een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft en het dus bij uitstek aan de verzoekster was om haar identiteit aan te tonen.

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoekster niet ingaat op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat de voorgelegde geboorteakte (+ vertaling) niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument omdat zij niet aantoonde dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en omdat zij niet dezelfde bewijswaarde heeft, en dat het non-certificate of marriage en het attestation of nationality evenmin aanvaard kunnen worden als identiteitsdocumenten daar deze documenten geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaken daar waar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart). De verzoekster toont dan ook geenszins concreet aan dat deze vaststellingen zouden berusten op een verkeerde voorstelling van de voorliggende feiten of dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn geweest door de voorgelegde documenten niet als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te aanvaarden.

Waar de verzoekster argumenteert inzake de vaststelling dat het bijgevoegde Nigeriaans paspoort vals is, merkt de Raad vooreerst op dat de gemachtigde duidelijk de feitelijke grondslag van deze vaststelling vermeldt en deze ook verder toelicht : *"Wat betreft het toegevoegde Nigeriaanse paspoort (met nummer A3724235A) op naam van S(...) C(...) ("05.06.1986 te Benin) (geldig 26.10.2006 - 25.10.2011), uit het verslag dd. 02.06.2015 van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat dit document vervalst werd:*

"Controle op basis van de ontvangen kopij heeft uitgewezen dat de codes voor de geboortedatum en uiterste geldigheidsdatum onjuist zijn. Deze vaststelling bewijst dat een verandering van deze gegevens op de ID bladzijde werden doorgevoerd. Het paspoort werd bijgevolg vervalst."

Wanneer – zoals uit voorgaande blijkt – de informatie waarnaar wordt verwezen is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 4.1., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

Nu duidelijk blijkt dat de verzoekster op de hoogte is van de inhoud van het verslag van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden, stond het de verzoekster vrij in kader van huidig beroep zich hiertegen te verweren. Het betoog van de verzoekster dat zij zich ter zake niet heeft kunnen verdedigen mist dan ook grondslag. De Raad stelt echter vast dat de verzoekster geen concrete argumenten of stukken aanbrengt waaruit zou blijken dat de vaststellingen in het genoemde verslag van 2 juni 2015 niet correct zouden zijn. De dienaangaande aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij niet op de hoogte was van deze vervalsing en nog veel minder kan zij beweren dat het bij de aanvraag voorgelegde paspoort geenszins een vervalsing uitmaakt. Naast het feit dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet staft aan de hand van enig begin van bewijs en die dus niet tot de nietigverklaring kunnen leiden, stelt de Raad vast dat de beweringen van de verzoekster niet geoorloofd zijn. De verzoekster heeft immers ten overstaan van de Raad reeds erkend dat het kwestieuze Nigeriaanse paspoort, geldig van 26 oktober 2006 tot 25 oktober 2011 een vervalsing betrof. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekster ditzelfde paspoort ook heeft voorgelegd bij haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend op 23 december 2008. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard om reden dat uit een rapport van de federale politie van 4 februari 2011 bleek dat het voorgelegde paspoort een vervalsing was. Aldus dient te worden vastgesteld dat de verzoekster manifest dwaalt waar zij stelt dat dit paspoort nooit eerder in twijfel werd getrokken door de verweerder en dat zij niet op de hoogte is van een eventuele vervalsing.

Uit 's Raads arrest nr. X van 25 juni 2013 blijkt bovendien duidelijk dat de vervalsing wordt toegegeven:

“Het verslag van de federale politie van 4 februari 2011 is bijgevoegd in het administratief dossier. Uit dit verslag blijkt dat het Nigeriaanse paspoort van de verzoekster inderdaad niet overeenstemt met de officiële specimen en dat er vervalsingen/anomalieën werden vastgesteld met name fouten in de MRZ-code.

De verzoekster betwist niet dat zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een paspoort voorlegde met fouten in de MRZ-code. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekster dat deze laatste zelf haar handtekening niet op het document plaatste maar dat zij het vanuit België had aangevraagd en enkel foto's opstuurde. De advocaat van de verzoekster bevestigt ter terechtzitting bovendien dat het voorgelegde paspoort geen geldig identiteitsdocument is.

Gezien het aldus buiten betwisting staat dat de verzoekster bij haar verblijfsaanvraag gebruik maakte van een ongeldig identiteitsdocument, dient te worden vastgesteld dat de beslissing van 18 mei 2009 waarbij haar aanvraag onvankelijk werd verklaard is tot stand gekomen op grond van het bedrieglijk handelen van de verzoekster (cf. RvS 12 oktober 2007, nr. 175.722) zodat de verweerder in alle redelijkheid en op goede gronden tot de intrekking ervan kon overgaan.

(...)

In haar uiteenzetting ter ondersteuning van het middel betwist de verzoekster geenszins dat het door haar voorgelegde paspoort, waarvan door de federale politie op 4 februari 2011 werd vastgesteld dat het vervalsingen/anomalieën bevat, geen identiteitsdocument is in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat ter terechtzitting zelfs uitdrukkelijk wordt erkend dat de verzoekster het document niet ondertekende en het om een ongeldig paspoort gaat. Het is evident dat dergelijk vervalst paspoort niet het bewijs vormt van enige fysieke band met de verzoekster.”

Hoewel dit dateert van na het instellen van het beroep, blijkt uit de verklaringen van de verzoekster naar aanleiding van haar meervoudige asielaanvraag, nog des te meer dat de verzoekster geen geoorloofd en actueel belang heeft bij haar beweringen dat het niet om een vervalst paspoort gaat.

De verzoekster verklaarde op 18 augustus 2015 immers het volgende:

“En was dat een vals paspoort (ref. beslissing 9bis)

Ja, want toen ik hier aankwam, vroegen jullie mij een paspoort. Ik heb toen betaald om dat paspoort te verkrijgen.”

Waar de verzoekster in dit kader gewag maakt van een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, is de Raad dan ook van oordeel dat haar kritiek elke feitelijke grondslag mist en dat deze daarenboven, gelet op hetgeen voorafgaat, getuigt van een geheel lichtzinnige en roekeloze procesvoering.

De verzoekster toont niet aan dat *in casu* niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of dat enige onzorgvuldigheid in de besluitvorming voorligt waar de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omdat deze aanvraag niet was vergezeld van een kopie van een internationaal paspoort, een nationale identiteitskaart of gelijkwaardige reistitel noch een geldige motivering die de verzoekster toelaat vrij te stellen van deze voorwaarde.

Voor het overige brengt de verzoekster een uitvoerige uiteenzetting naar voor waarbij zij aangeeft voldoende de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben aangetoond, dat haar aanvraag ten gronde moest worden behandeld en dat de gemachtigde met deze argumenten rekening had moeten houden en had moeten motiveren waarom het langdurig verblijf, de integratie en de specifieke problematiek van haar kinderen niet kunnen leiden tot de regularisatie. Dienaangaande brengt de Raad het volgende in herinnering:

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat op het moment van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet schept aldus een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien de identiteit van de betrokken vreemdeling onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te regulariseren.

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende *cumulatieve* ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is;
- 2° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen

Er dient voorts te worden herhaald dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel uitmaakt. De bewijslast ter zake berust dan ook bij de aanvrager. Het komt zodoende de aanvrager toe om de nodige documenten en feitelijke gegevens aan te brengen ten bewijze van 1° zijn identiteit of het voldaan zijn aan één van de uitzonderingsgevallen waarin een identiteitsdocument niet wordt vereist en 2° de buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de gemachtigde op goede gronden heeft besloten dat de verzoekster bij haar geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De verzoekster toont niet aan en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij zich in één van de voormelde uitzonderingsgevallen bevindt waarbij het voorleggen van een identiteitsdocument niet vereist is.

Het staat dan ook vast dat de gemachtigde niet anders kon dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, gelet op het niet voldaan zijn van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Nu het om cumulatieve voorwaarden gaat, volstaat deze vaststelling om de eerste bestreden beslissing te schragen. De andere ontvankelijkheidsvoorwaarde en - *a fortiori* – de grond van de verblijfsaanvraag diende niet te worden onderzocht. De verzoekster heeft dan ook geen belang bij haar grieven die betrekking hebben op de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden en het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van integratie en de specifieke omstandigheden van haar kinderen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde het artikel 9bis van de vreemdelingenwet foutief heeft toegepast.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel, exclusief gericht tegen de tweede bestreden beslissing, betoogt de verzoekster als volgt:

“DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd

verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.”

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten X en X van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

In de mate dat uit de feitelijke kritiek van de verzoekster al een schending van de motiveringsplicht zou kunnen worden afgeleid, merkt de Raad op dat uit de bespreking onder punt 4.1. blijkt dat de verzoekster geen gegrondd middel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zowel een motivering in rechte bevat, met name artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet als een motivering in feite, met name dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is zij niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Gelet op het feit dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in dergelijk geval voorschrijft dat een bevel “moet” worden afgeleverd en gelet op het feit dat de verzoekster geen schending aanvoert van enige hogere verdragsrechtelijke norm en zij evenmin de juridische of feitelijke grondslag van de tweede bestreden beslissing betwist, volstaan deze vaststellingen om het bestreden bevel te schragen.

De verzoekster kan niet gevolgd worden in de aangevoerde schending van de motiveringsplicht omdat niet zou zijn verwezen naar de afgewezen regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (de eerste bestreden beslissing). Artikel 7 van de vreemdelingenwet schrijft zulks immers geenszins voor. Overigens blijkt dat de eerste en tweede bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoekster werden ter kennis gebracht, zodat zij onmiskenbaar weet had van het feit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Voor het overige heeft de verzoekster geen belang bij de aangevoerde grief, daar *in casu* het beroep tegen de eerste bestreden beslissing verworpen wordt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrondd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE